

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára felévre 3. egész evre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALNA városháztér 6. sz. ára küldendő.</p>	<p>Pest, július 21. 1872. 30 szám.</p>	<p>GYŪJTŐKNEK 56 előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. Ide küldendő mindenféle kézirát, mely „LUDAS MATYINAK” van szánva.</p>
---	--	--	--	---

Válasz Szász Károlyhoz. *)

Magas leczkéd s a száno kacajért:
Bukásomon, Deáknak ellenében, —
Légy üdvöz! — Ugy van! nem lett a mienk, az,
Mit nem magamnak, — másnak óhajtottam. —
Örülsz Deáknak? — Örülsz már te Pityke
Palkónak is, ha sárgán feketéll!
Bölcsen teszed! — e földgömb is — forog!
S mi fordul rajt? leggyorsabban? e három:
Az uj divatkórszülte — „hü” barát,
A szélvitorla; s — magyar köpenyeg!

S tehát szánsz, nemde? „szánalom lépé meg
Miattad — így szólsz — „jó fiu?” — „Szivem!”

*) Már megengedjen kedves Miklós bátya! ezt az orosz-
lánrugást a fülesen, száz okból közlöm a Ludas Matyiban.
Kilenczvenkilenc okot most elhallgatok, de a századikat meg-
mondom. Hát én bizony e tiszta forrásból eredő humor és gu-
nyor-essentiát a „Pesti Napló” helyett girálom mely míg a
maga füleseit és lábasait elég szellemtelenül szalmával
traktálta: e pompás szellem-tápláléktól azokat megfosztotta. Külön-
ben e cserével ternót csinált Miklós bátya! mert istenengemütt-
segéjén tiszter annyi és ezerszer becsületesebb népség betüzi ezt
el a Matyiban, mint elolvasta volna a „Pesti Napló”-ban.

Ludas Matyi.

„Eszed ne szálljon lábszáradba! — szánsz?
Én meg — dicsérlek! s egy tanácsot mondok:
Majd vén korodban ha kit megtalálsz
Szeretni ifjabb társaid közül,
S azt óhajtod, hogy holtig megbecsüljön:
Emeld szivedhez! — az első hozzád irt
Versben: „isten lész Hóreb tűzbokrában;“
A másodikban: „hón esdett barát!“
Harmadikban már: „jó fiu!“ s „öcsém!“
S a negyedikben (ha tán még megversel
Negyedszer is) kétségkívül: — kölyök! —
Örülj előre e progressiónak!

Szánsz engem, — mondog! én pedig dicsérlek!
Dicsérem benned a bölcs, opportunus,
Udvarló, nyájas, aristippii lelket.
Mely meghódítá főnökid kegyét. —
Minap egy német járt itt, produkálva
Ölebecskéjét. Ha kiálta: „hoch!“
Az öleb ugrott; „kuschen!“ — meglapult;
„Leck mir die Hand!“ megnyalta szépen azt. —
Kérdém a német sógort, hogy mivel
Taníthatá be? „zsiros falatokkal!“

S uram! ha látnád — mondá — mily okos!
 A csonka, béna, rongyos honvédlumpra
 Morog; de, czifra ur jöjjön felénk,
 Kivált ha — gróf! már messziről megérzi,
 S előre farkat csóvál. — Igy beszélt,
 Megsimogatva kedves ölebét.

Szánsz engem, mondod! én pedig — dicsérlek!
 „Féltesz, hogy megayuz a boszas Appoló!
 Fölléptemért! — dicsérem logikád!
 Csak most, csak téled tudtam meg, hogy én
 A belvárosban nem Deák'. — Apoll'
 Ellenjelöltje voltam. — Mársijást ő,
 Mint rajta sippal győztest, nyuzta meg.
 De, jót is tett ám! — osztrák-magyar szörnyek
 Nem lévén akkor még, — Hydrákat ölt!
 S Midásnak, a ki bárgyulag ítél,
 Meggyőződést tettetve álnokul,
 Mít tön fejére? két számárfület!
 Miként ha mondá: „hogya együgyűnek
 Szeretsz tartatni, — hordozd is jelét!“

Szánsz engem, mondod; — én pedig — dicsérlek!
 Hogy kormányuoknak bókolsz, jól teszed!
 Dicső is az, s hazánkra üdvhozó! —
 Hallottál-e? ez allegorikus
 Tánczról a régi angol színpadon:
 Zenetaktusra capriólokot
 Csapva, gyors lábbal a király: az első
 Miniszterének hátuljába rug;
 A másodiknak ez. — s a második,
 A harmadiknak! s sorban így tovább;
 Ki a legvégső rugást kapja, az:
 A nemzet hátuljába rug, — s a nemzet?
 Nem boszulhatja senkin meg magát. —
 Szép táncz, ugye? — de hisz jól ismered!
 E tánczot járja, Bécs által sinóron
 Rángatva, bókolt bálványserged is!
 Nézd! mint mozog a szája! — ám a hang
 Felülről jó! nézd rugó talpa, mint
 Tapodja önnön nemzetét! — élőknek
 Hinnéd, holott mind lelketlen fabáb!

Szánsz engem, mondod, — én pedig — dicsérlek!
 „Becsületem — szólsz — s választóimé:
 „E pörködöt vert birkanyjájé“ mert:
 „Megbuktunk, — s Deák ellen; elveszett!“ —
 Kétségkívül! — Az ezredessel vívni
 Osatán ugy-é? csak — ezredes jogult!
 A százados, hadnagy, s a közlegény
 Ne merjen véle küzdeni! — és ha mert!
 Vesztes, vagy győztes, „becstelenné“ lett!
 Bevallott elved: a polgári, honfi
 Becsületről; nagy, eszmedus, nemes!
 Valót mondasz egy szálíg! — veszteni,
 Legtisztabb ügyben bár! ez: „becstelenség!“

Zrinyink! — s a Xerxes ellen vérbe fult
 Háromszáz bajnok — mind, mind, — bectelen!
 Szabadságharczuak: elbukott! — tehát:
 Dicső honvédeink nevét — a bitóra! —
 Áldozd fel bármily szent ügyért magad,
 Ha eltiprott az ármány: — bectelen vagy!
 S ha győzfél! mindegy, bármi szennyes ügyben,
 S bár lelked árán: — becsülésre méltó! —
 Ne a vértanút! a — hóhért becsüld!
 Szokrat? s Megváltónk? bectelenek! bizonyság:
 Itt — a kereszt, — ott — a bürokkhely! —
 Ifju sereg, hazámuak ifjusága!
 A jezsuiták elvét hüü kövesd!
 Lopj, ölj, rabolj, légy hitszegő, tagadd meg
 Szüléd, tesvérid! — s gyászukon: kaczag!
 Kaczag! megszentel mindent a — siker!

Szánsz engem, — mondod, én pedig — dicsérlek!
 „Deák — így szóllasz — afkotmányuak öre!
 „Az ezredéves ország romjain
 „Uj ezredévre (persze: közösgyegy el,
 Osztrák ketrecben) vetve alapot;
 „Egy uj Árpád! — a tetszhalott (e nemzet)
 „Föltámasztója; és, kinél nagyobb,
 „Bölcsebb, hüvebbet nem szült még e hon!“ —
 Ügyes fickó vagy! s az is rosz ember, ki
 E pompás tömjénfüstért, neked:
 Minisztertauácsos tárcát nem ad! — —
 Nem mondok ellent, sőt veled kiáltom,
 Hogy bálványod: hü, böles és óriás!
 Ugy van! — küzdttárrsal, míg erős, tusázni, —
 S kegyelmet kérni tőle, már ha csonkult
 Fállábu, — ezt csak „óriás“ tehetta!

Csak a „legbölcsebb“ cserélhette el:
 E nemzet kardját, kincsét — rongyokért!
 Csak a „leghüvebb“ állíthatja, gyors
 Fordulattal; vig nászi ágyúak azt,
 Mit, életén át — koporsónak vallott!
 Az alperest, ha mindenét átadja:
 A telperesnek, — bölesnek mond! — igaz!
 Hogy koldusokká tette gyermekit!
 De megszüntette ám dicsőn a pert!
 Így szólna sok: „Pert így szüntetni meg
 Bangó Estók is tud!“ — mi balga szó ez!
 Ki eldobhassa: örökét, jogát,
 Uj Árpádnak kell annak lennie! — —
 Mint elmaradtam Károly! tőled én!
 Tiszteltjeid, fenn ott a felelős (?)
 Kakasülön is, mind, mind óriások, —
 Enyéim: (élők, s holtak) — törpe lények! —
 Washington! — Tell! a kik mindössze is, csak;
 Honszabadítók! — s a caprerai
 Prometheus! — s a Cátók, — Brutusok! —
 S több ily törpék közt; ama bujdosó!
 Ki őshonában, e magyar hazában:

A népszabadság alkotója volt!
 Ki, a midón a vész reánk dühült,
 Lélekrendítő ajka — egy szavával:
 Győztes zászlóink ezreit teremté!
 Kit, bár bukottat győztes bajnokul,
 Örömharsogva, diadalszekérre:
 Minden trónoknál fényesebb, magasabbra,
 Emelt a szabadnépek milliója! —
 Ki jós volt, — a míg Európa vak! —
 Ő, kit nem béreztollak, nyílt, szabad,
 Önzetlen lapja Rotteck szellemének
 „A leghösebb m agyarnak“ jellemez!
 Kit, a szabadság német közlönye:
 A „magasabb fény első sugarának“ *)
 Nevez! — kacagd e balgákat! — való-e:
 Oly illoyalis lázadóra, a ki:
 Hajlongni nem tud, lelkét megtagadva,
 Ki hont akar! nem aljas szolganyügöt:
 Királyi kegyelő bókokért; — reá, ki
 Oly deáktalan! oly inopportunos!
 Kossuthra szórni a dicskoszorut!

Szánsz engem, mondd! — én pedig dicsérlek!
 De, félre ezt a hangot! — — Mondd nekem,
 Mint lehet az? hogy a kit Wesselényi
 Honában, székelyanya szült! — dicsóink?
 Lelke nevelt mint gyermeket;
 Szabadságharcunk! kinek oly atyát
 Adott a sors! — mondd kérlek, mint lehet
 Annak az önkény rabjává szegődni?!
 A jog, szabadság menydörgése volt
 Atyád szava! mi a tied? hizelgő
 Suttogás, önző kegyosztók körül!
 Örülnél-e azokhoz számíttatni:
 Kiket „legyeknek“ címzett Plautus;
 Lucrétz „hasaknak“! — Mi a költő tiszte?
 Hünn állni örül, a szabadság lángja
 E szent, ez égi Vestatüz felett!
 S te, az oly fényes szellemmel megáldott!
 Közzéjük törpülj-e, az udvari
 Poéták közzé? dicsyhymnust zenegve
 A hitszegőknek! — s az alság iránt:
 Vaknak szinleljed bünösen, magad!
 Siketnek: a hon esdeklő szavára!

Szemere Miklós.

*) Költőnk kétség kívül a szabadságművesek németországi közlönyét érti, mely a „magasabb fény első sugarának“ nevezi Kossuthot.

Aesopus meséiből.

A kiéhezett róka beszabadult valahogy a hentes füstölő konyhájába, s igen csiklándozta szagló érzékét a kéménybe fölaggatott kolbászoknak éhnyál folyató illatja.

„Mily jó lenne az a csomó felséges kolbász éhes gyomromba!! — gondolá magában — megpróbálom, feltudok e ugrani, úgy sem oly igen magasan lógnak, annyiról csak lekapdosom.“

Elkezdett azután ugrálni bolondul, nagyokat ugrott, nagyokat esett, de még sem érte el a gyomrát megtölthető hatalmas eledelt.

Hosszu idő után végtére belejáradt a haszentalan munkába, s elsonpolygott.

Megnem állhatta mégis, hogy az ajtóból még egy tekintetet ne vessen a kéménybe, ezt dörögve fogai közt:

„De ostoba voltam, hogy annyit fárasztottam magamat az ugrálással, most látom még csak, hogy nem is kolbászok, hanem rozscska kötél-darabok. Ebnek kell!“

Lónyai urnak sem kellett a nyiregyházi képviselőség ugye?

Adomák.

Valami Vracsek nevű vén szappanfőzőnek igen csinos és fiatal felesége volt, s egy uri ember udvarolván neki, azt mondá többek közt a menyecskének, hogy minek ment ahhoz a formátlan vén kamasz szappan főző burgerhez, mikor különb ember is elvette volna.

A szappanfőző pedig mind ezeket a bizalmas közleményeket amugy fülhegygyel meghallotta. Legott ki akart törni mint a vezuv.

Hanem még is némileg mérsékelve magát, másnap ez esemény után azonban ezt írta annak a bizonyos uri embernek, hogy:

„Krisztusssát az urnak!

Ha az ur még egyszer az én feleségemnek olyan bolondokat beszél, hogy minek ment olyan formátlan, vén kamaszhoz mint én, — megfogom az urnak az irháját, s úgy kifőzöm a benne valójával együtt szappannak, hogy csak úgy rotyog bele az urnak mindeusége.

Y.

Egy bizonyos uri ember, egy érdemes nyárs polgárnak szép csinos feleségére bizodalmasan kacsingatván, a nyárspolgár következő levelet küldött neki: Hallja az ur!

Kiszedem az urnak azokat a krokodilus szemeit, ha máskor még oly mérgesen villogtatja az én feleségemre.

X.

Kedves vendégek.

Kiket Rómából kidobtak, Berlinből kirugtak, Münchenből kifuttak, nálunk Osztrák-Magyarországban beakarják fogadni ad gloriam Dei.

Szent Loyola keresztes vitézi!
Szent Cziráki! Pauler! Apponyi!
Páter Tritytrotty! Makutyi! Lonkai!
Szent Viola! ó jaj . . . tudjátok i?

Mínő kérdés? Hisz csalhatatlanok
Lévén, ti ne tudnátok a valót?
Bismárkot is ti ne ismernétek
A hitelent, a krisztustagadót?

Per amorem . . . mit tön ez eretnek?
Bocsássa meg bűnét Pius papa!
Meg annak a Manónak is, kitől
Ily pokoli vérszemeket kap . . .

Testvéretek . . . a jézus rendjének
Mit mondott ő, kitaláljátok i?
Azt mondta, hogy a jezsuitáknak
Német-ország határából „czo ki”.

A fergeteg.

Mihály gazda: Tyűh azt a pukkantóját, szomszéd! ebből aligha jégesőt nem kapunk.

Icig szomszéd: roszabbat khapunk a jégesónél, nem látja khend, hogy a jezsuitákat hozza a forgósél?!

Jertek, jertek óh kedves vendégek,
Tárt karokkal vár Pauler rátok,
Signalva már előttetek az út . .
Tehát könnyen feltalálhatjátok.

Nézzétek ott a barátok terén
Áll Cziráki szent Nepomak háza . .
Jelvényetek e háznak tetején —
Meszelővel fel vagyon pingálva.

Ott fehérlik a vezető csillag
Közepében egy meukő nagy kereszt,
Ha kilöknek mindenütt ebrudon. . .
Cziráki majd cellájába ereszt.

Szent fráterek! venite . . venite . .
Hivogat im Pauler quardián . .
Számotokra higyjétek el nekem
Non est vita extra hungariam.

A mi a magyarnak orvosság, a németnek halál.

Évekkel ez előtt a régi jó világban, össze beszélt három kálvinista pápai diák s elmentek együtt Németországba, hogy ott a még előttük ismeretlen tudományokból amugy istenigazában beszédjenek.

Az ott való levegő és ételrend azonban az egyik tanuló, néhány hónapi ott léte után, kegyetlenül ledöntötte lábairól.

Tanulótársai mindent elkövettek, hogy kebelbarátjuk valahogy úgy sommás uton, abban az idegen országban el ne patkoljon.

Nem használt azonban semmi telebaráti gondozás.

Tehát nem volt más mód, mint előhivatni egy copfos kirurgust s gyógykezelése alá adni barátjukat, hogy ez úgy bolondjában itt ne hagyja németföldön a fogát.

Az orvos ennél fogva meg is jelent.

Megtapogatta a beteg kezét lábát s mindennemű életserveit, s miután ezt végezve konstataulta, hogy nagy a veszély, megitatott az ifjuval legalább is valami husz üveg életessenciát.

Míndez azonban nem használt semmit, sőt az ifju észrevehetőleg naponkint közelgett a paradicsom felé.

Barátai rettenetes zavarba jöttek, s több orvost hitak meg, hogy bölcsességük és tapasztalásuk segítségével barátjuk életét megmenthessék.

Azonban minden kísérlet és fáradozás sikertelen volt.

Az orvosok együttes tanácskozmánya határozottan kimondá, hogy itt emberi erő már nem nyújthat segílyt, az ifju minden erőfeszítések dacára is, néhány nap mulva meg fog halni.

Ez a végzetes ítélet nagy zavarba ejté az ifjak társaságát. Le voltak hangolva rettenetes módon.

Hanem a beteg ifjunak az arcán úgy látszott, hogy e tűnődés közben nem a halál, hanem a javulás és az életjele kezdett derengeni.

— Valamit mondok én nektek fiuk — szólott e közben társaihoz, — mig azok készséggel rohantak hozzá, felajánlván mindenben szolgálatukat.

— Csináljatok nekem valami jó magyar töltött káposztát, én azt hiszem, hogy ha megeszem valami négy töltelék, mindjárt meggyógyulok . . .

— Ez mégis rettenetes ily súlyos betegnek! — gondolák a jó barátok, — hanem ha már szegény pályatársuknak ugyanis meg kell halni, tehát mért ne teljesitenék utolsó kívánságát.

És diktum faktum, miután a magyar kálvinista diák egyszersmind jó szakács is szokott lenni, a két egészséges bajtárs hozzá fogott legott a kívánt étel készítéséhez, s amugy hamarjában, olyan fazék töltött káposztát készítettek, s úgy ellaktak belőle, hogy nemcsak a beteg, hanem a maguk horpasza is megdagadt ettől a jó zsiros kenőcstől.

— No! — gondolák ezután a jó bajtársak — ha el kell is menni szegény barátunknak az enyészet országába, ne német hassal, hanem magyar hassal menjen legalább oda. Mindjárt több becsülete lesz neki még a férgek között is.

Nagy csodálkozására azonban az ifju bajtársaknak, a beteg a zsiros töltött káposztának drasztikus hatása alatt, nem hogy elutazott volna a tulvilágba, hanem óránként észrevehető volt nála a gyökeres javulás jele.

Kezdett mindinkább vidámabb, s mindinkább erősebb lenni.

Sőt negyednapra a töltött káposztás gyógykezelés után, szépen felkelt az ő ágyából, felölté ruháit, s elkezdett a szobában járni, kelni, épen úgy, mint a ki csak hiréből ismeri a gornyadozást.

Barátai rendkívül megörültek ennek a szerencsés véletlennek.

S midőn így öröm árban usznának, egyszer véletlenül a gyógyító német orvosok közül csupa kíváncsiságból belátogat egy hozzájuk, s midőn látja, hogy a patiens már nem csupán fent jár a szobában, hanem kegyetlenül is pipálja a legerősebb muskatály dohányt — majduem hanyatt vágta magát, mundezt csoda és természet fölötti tüneménynek gondolván.

A jámbor diákok azonban csak hamar körbe fogták az orvost, s egész örömmel magyarázták meg neki azt, hogy van az ő országukban egy sajátságos, vegytanilag készült finom eledel, s ezt rettenetesen megóhajtván barátjuk, ők úgy a mint az náluk szokás elkészítették, s neki azt beadván ennek hatásától harmadnapra a szenvedő beteg talpra állt.

A német doktornak el állt szeme szája erre a csodás receptre.

— Ez hallatlan dolog! — sohajtá, de miutan látom, hogy itt mégis valami hatalmas szernek kellett működni a nyavalya leküzdésére, már most tanítsanak meg engem arra, hogy mi az a varázs étel, mi az a vegytani készülék, a mi által ilyen csodákat lehet mivelni? Hasonló esetekben én is óhajtánám ezt alkalmazni.

A diákok tehát legott kaptak az alkalmon egy kis vizsontszolgálatot tenni a jó doktornak, s mindjárt ott szeme előtt a maga rendje és módja szerint megcsináltak neki valami tíz darab töltött káposztát, hogy azokat előforduló betegségeikben a német burgereknél is alkalmazza.

A doktor ur nagyon megörült ennek az experimentumnak.

Soha ilyen hatalmas orvosságot még a nagy apja lelke sem evett, a melyiktől a haldokló beteg, harmadnapra lábra álljon.

No — gondolá — ezzel a nagyszerű felfedezéssel ő ternót csinált

Történt aztán nemsokára az, hogy a mi diákunk nyavalyájához hasonló betegségek mind nagyobb mér-

tékben kezdtek kifejlődni a német rendek és burgerek között, úgy hogy a mi orvosunk előre örült már annak, hogy ő majd a maga ujdonsült vegytani készleteivel, milyen renommirt és jövedelmező helyzetnek fogörvendeni.

A meghívásokat kapta is özőnnel.

Hanem midőn azt a jó kemény és vesés gyomornak való töltött káposztát, lele diktálta a német burgerek gyomrába, azok nem hogy talpra álltak volna attól, hanem rendesen harmadnapra mind elpatkoltak.

A doktor kezdett ezen a viszás hatáson rettenetesen csodálkozni.

Hanem mind ezen rossz előjelek dacára is nem veszté el tökéletesen hitét ezen új, magas orvosság iránt, s alkalmazta azt derüre-borura, úgy a mint azt a pátiensek körjelei igényelték.

Az erőfeszítés azonban nem használt semmit is.

Mindazok a jámbor németek, a kik ebből a kegyetlen orvosságból egyet vagy kettőt beszédtek, azok mintha csak a halál magvából vettek volna be, elvesztek menthetetlenül.

Az orvost majd a szél ütötte meg erre a csapásra.

Jó hírnevét kezdte ez a vad orvosság elseperni, s már-már azon kezdett tünődni, hogy talán a készítés módjánál az eredeti recept szabályaitól, némi eltérés történt.

Vizsgálat alá vette tehát a dolgot, de látta, hogy a gyógyszer a maga rendes utja és módja szerint készült el.

Tehát ismét új hit és bátorság ébredt fel benne ezen varázsereű patikaszer iránt, s egész dühvel alkalmazá mindazon betegeken, a kik csak az ő tudományát óhajták igénybe venni.

Török-szakad — gondolá magában — le kell neki győzni az akadályokat.

Házról-házra hordozta tehát az ő csodatevő patika szereit, s csak úgy nyögtek bele azok a szegény németek, midőn minden kimélet nélkül kellett nekik nyelni azokat a jó kemény labdacsokat.

Mind ez a keserves fáradozás azonban nem eredményezett semmi jót.

A szegény német nép úgy hullott ettől a divatos s természetével ellenkező orvosságtól a csodaorvosnak keze alatt, mint hull ősszel a légy, mikor a dér bőrét megcsípi.

A jámbor doktornak kezdett a mája megromolni ezekre a tüneményekre.

Még azonban egyszer kegyetlenül neki gyürkőzött tudományával, s egy végerőfeszítésben megakarta azt mutatni honosainak, hogy bizonyos betegségekben a töltött káposzta, csakugyan csalhatatlan gyógyszer.

Hanem ez a végerőfeszítés is mind hiába volt.

A hol csak alkalmazásba vette azt a kegyetlen orvosságot, mindenfelé a pusztulás jelelte munkája nyomait, úgy hogy evvel a saját szerű patikaszerrel, rövid néhány hét alatt valami 90 darab németet küldött ő doktorsága a más világra.

Cudarul megbukott ennél fogva kísérletével együtt. Így keletkezett aztán a példabeszéd, hogy a töltött káposzta a magyarnak orvosság, a németnek pedig halál.

* * *

Mostanában azonban már a németnek sem émelegy ettől a kellemetes kenőcstől a gyomra.

Sziporkák.

Tóth Vili most tanulmányozza az egyeleti szabályokat, s úgy találja, hogy az általa concessionált borsod-miskolczi kiházasító egylet helyesebben neveztetett volna: s z a b a d a l m a z o t t r a b l ó b a n d á n a k.

Egy élelmes karmester legujabban egy indulót szerzett, melyet aztán „L ó n y a i i n d u l ó - n a k keresztelt el.

Mint halljuk ezen jeles karmester nyiregyházi születésű s a jeles darab ugyan itt játszatott el legelőször Vidliczkainak képviselővé történt választása alkalmával.

Nyilttér.

Nyilt levél és nyilvános köszönet.

Török József patikárius urhoz!

Tisztelt, az az hogy igen tisztelt sőt épenséggel mélyen tisztelt uram! rendkívül örvendek, hogy a „Ludas Matyi“ ma egy heti 29-ik száma annyira megnyerte önnek magas tetszését, hogy részint zsidó gyerekekkel, részint hordárok által egy óra alatt Pest minden trafikjából öszvevásároltatott minden példányt, úgy hogy déli 12 órakor már a publikum aranyért sem kaphatott egy számot.

Önnek ezen irodalmi nemes pártfogása, engem aztán azon szerencsés kényszerűségbe sodort, hogy ezt a számot újra drukkoltattam hétfőn, hogy a publikum kíváncsiságát is kielégíthessem.

A második kiadás is oly kapós lőn, mint a szép leány, vagy önnek fogszivarkája, úgy hogy elkésett előfizetőim részére már csütörtökön harmadik kiadást kellett nyomatnom.

Igy ért a „Ludas Matyi“ uram három kiadást egy hét alatt ön által és ön pártfogása miatt. Fogadja érette a legforróbb köszönetemet.

Biztosíthatom Önt, hogy ha megkopaszodom, vizonti sziveségből az ön patikájából fogok hajnövesztőt vásárolni, mely kenőcs köztudomás szerint mind az ön, mind pedig segédei kopasz fejére bámulatos sűrű hajfürtöket növesztett.

Még egyszer gratiás. Uram! tessék ezen számmal is rendelkezni.

L u d a s M a t y i.

Kihogy jutott be a képviselőházba?

Tolnay,	Keszthelyről	szénán.
Ghiczey,	Borsodból	orgonán.
Tavaszi,	Pestről	garaton.
Radocza,	"	promessen.
Apponyi,	Szt. Endréről	krisztuson.
Tóth Vili,	Nyitráról	smirkászon.
Ivánka Zsiga	Hontból	ferblin.
Schwarcz	Fehérvárról	reformon.
Trefort	Sopronból	szürkankón.
Kerkápoli	Temesvárról	fausztatón.
Kégl	Csákvárról	legelön.
Pulszky	Gyöngyösről	tömjénen.
Nehrebecky	Ungból	vutkin.
Festetich,	Somogyból	kukoricaföldön.
Csáky gr.	Szepesből	fajzáson.
Urváry	Oláhfaluból	harangon.
Kardos	Mohácsról	szuronyon.

Ime! némelyeknek milyen marhaszerencséjük volt? milyen könnyen bejutottak oda, hova Szeniceit hat bivaly. Hyeronymit pedig 2000 sárga csikó sem tudta bevontatni.

Diskurszus Icíg és Mihály gazda között.

majd fogni, mint a valódi igazgató.

Mihály: Azt hal-
lom szomszéd! hogy
a dorsod - miskolci
kiházasítási egyeslet
igazgató választmá-
nya, Lónyai Menyust
tiszteletbeli igazga-
tóvá akarta elválasz-
tani.

Icíg: Nü, és mi-
ért nem választhotta
el?

Mihály: Hát
csak attól félték,
hogy nagyobb ör-
dögöt találnak

Icíg: Thodja-e már Mihály gazda! hogy a Khuvács Sarulta miért vitte el a Bittó 40 ezer forintját?

Mihály: És hát miért?

Icíg: Mert „jobb“ kézre akart férjhez menni a „Hymen“-nél, miután Bittónál csak „bal“-kézre volt eljegyezve.

ERDŐSI REZSŐ

ajánlja a nagyérdemű helybeli és vidéki közönség-
nek, a kerepesi úton 3-ik szám alatt, a „Panno-
nia“ vendéglő átellenében jól berendezett

fényirdáját.

Felvételek történnek naponként, még bonus
időben is:

reggeli 9 órától délutáni 5 óráig.

Készülnek: vizitkártya-, Erzsébet-, és albumba-
való-, valamint életnagyságu-, chromo-, aquarell- és
anilin-képek. — ugy szinte olajfestmények is.

Az árak a lehető legjutányosabban számíttatnak.

Igazolványok

fényirdám jelessége mellett.

I.

Igen tisztelt Erdőssi ur!

*Fogadja forró köszönetemet az igen sike-
rült fényképekért. Szerencsémnek tartanám, ha
bármikor viszonzhatom irántam mutatott barát-
ságát.*

Isméti köszönetem mellett Önnek

*tisztelő szolgálja
Argenti s. k.*

II.

Tisztelt Erdőssi fényképész urnak!

*A fényképek mind kezemhez érkeztek, mind a
magaméval mind a kis leányokéval teljesen meg
vagyok elégedve.*

Rudnay Józsefné s. k.

Minden létező
állampapírok, elsőbbségi
kötvények, sorsjegyek,
vasut-, bank- és iparreszvényeknek
vétele, eladása, valamint elcserelése.
Szelvények beváltása.
A cs. kir. börzeni bizományok
késpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett
teljesítettnek
Mindennemű sorsjegyek
havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttől
felfelé — eladatnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes
20-ad részvényjegyek
minden további utánfizetés nélkül.

1839. cs. k. osztr. államsorsjegyre 10 ft.
1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
1874-ki magyar jut. sorsjegyre 7 ft.
1870-ki török vasuti sorsjegyekre
(36 huzásnál érvényesek) 4 ft.